

OCTUBRE 2013 . n°1

CRAPPYTY

FAIR

la millor banda d'indie-rock
ARCTIC MONKEYS

Entrevistem
Dj MIKE-T

LA MILLOR REVISTA DE MÚSICA I ACTUALITAT DEL SEGLE XXI

Summari

Twins Film 04.

Ridick, la tercera trilogia

El CulinAri 06.

Galetes de mantega al gust

L'entrevista 08.

Dj Mike-T es confessa

Radioactive Bio 10.

La millor banda d'indie-rock
Arctic Monkeys

Staff

Director

Guillem Tarragó

Comunicació

Alberto Rey

Grafista/Maquetació

Xavier Puig

Col·laboradors

Ariadna Teixidò

Marc Suñe

Carla Cenzano

Andrea Cenzano

Iniciem la revista dedicant el aquest numero a uns dels productors i compositors de música hip-hop d'estats units, Pharell Williams, creador de l'èxit del moment "Get lucky".

Carta del director

Bé doncs, vull començar aquesta revista, en aquest primer número, amb una petita introducció a mode reclam, per a tots aquells que teniu algun projecte, alguna idea o alguna voluntat i que els hi costa tirar el projecte endavant, o bé no poden per raó de mitjans. Des d'aquí, els hi diem, que endavant, sense por, amb "un parell" i que si les coses no s'intenten no les tindrem mai, per sopesat.

Aquest projecte (com bé sabreu, la revista ve en descendència d'un programa de ràdio) va començar l'any passat, un d'aquells dies, en que l'Alberto (que sincerament, és el que porta tot el punyetero programa) el Marc (Mestre en gai saber, home del temps, community Manager i més coses que li hem fet fer) i servidor, vam decidir plasmar les nostres idees. Vam apreciar que buscavem el mateix, un hobby, un entreteniment, una activitat que ja portavem temps pensant en fer, però que no havíem decidit fer aquest pas que li falta molta gent. És aquell dia on va neixer tot, on es va engendrar aquest petit projecte.

No tenim el millor programa, ni tindrem la millor revista, però, sincerament, ens la bufa, fem el que ens agrada, amb els nostres i amb noves incorporacions que mai estan de menys.

Però que ens sigui indiferent, no vol dir que no hi fiquem ganes, esforç, suor i sobretot TREBALL, son hores, moments en blanc i dies que no tens ganes de res, però ho has de fer, perquè saps que en arribar Dissabte a les 20h, rebràs aquesta satisfacció no material, aquesta satisfacció personal que et crea aquest petit hobby que hem pogut plasmar.

Esperem que disfruteu de la revista, com ho hem fet nosaltres en la seva creació!

Equip Crappyty Fair

Twins Films

RIDDICK

Director . David Twohy
Any 2013
Actors:

Vin Diesel , Karl Urba, Katee Sackhoff, Jordi Mollà, Davi Bautista , Bookeem Woodbine

El director David Twohy retorna al cinema amb la tercera part d'una de les trilogies de ciència ficció més divertides y amb mes seguidors arreu del món: RIDDICK

Com hem dit, Riddick forma part d'una trilogia que va començar l'any 2000 amb la pel·lícula "Pitch Black" que ens situa en un futur molt llunyà on durant un viatge interestel·lar una nau espacial pateix un accident i es veu obligada a efectuar un aterratge d'emergència. En aquesta nau, junt a la tripulació, i viatja un perillós assassí; Riddick, que aprofita l'oportunitat per fugir. La tripulació que sobreviu ara s'ha d'afrontar a dos problemes: a en Riddick i a unes perilloses criatures nocturnes que habiten en aquest planeta i que surten a la superfície quan els tres sols del planeta pateixen un eclipsi i tot es torna fosc.

A la segona part d'aquesta trilogia (2004) anomenada "Les cròniques de Riddick" se'ns explica com el protagonista es passa els últims cinc anys donant voltes per diferents planetes de la galàxia i fugint dels seus perseguidors. En aquesta segona pel·lícula Riddick arriba a un planeta on hi viu una societat progressista i multicultural que s'ha vist controlada per Lord Marshall un dèspota que utilitza els humans per formar un exèrcit de guerrers coneguts com Necromongers.

La tercera i potser última part de la saga ens retorna a l'essència de la primera part on els planetes, els monstres i la captura de Riddick tornen a ser els protagonistes. La pel·lícula s'organitza en tres fases diferents com ja va passar amb Pitch Black, es produeix un intercanvi de protagonisme sobre una formula argumental que gira en tot moment al voltant del concepte de caçadors i preses, amb els caçadors convertint-se en preses i les

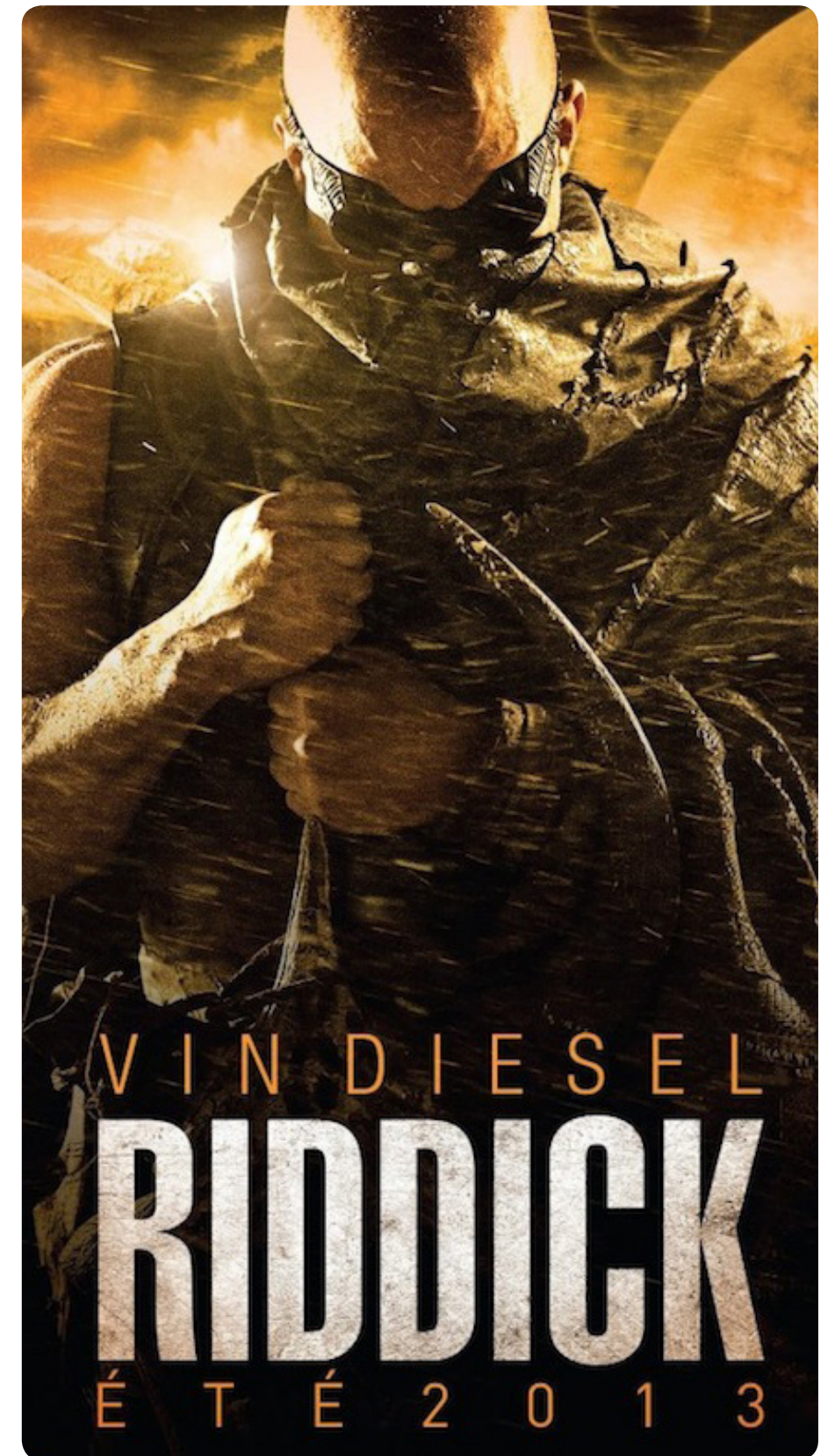
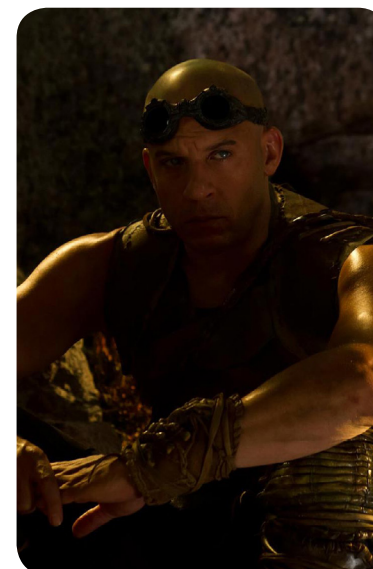

preses convertint-se en caçadors. Amb la idea de retrobar el to de Pitch Black, el creador i director inicia la pel·lícula amb una historia de supervivència en un ambient extrem però a mesura que avança la historia, ens adonem de que l'argument a progressat i Riddick cedeix el seu protagonisme als caçadors encarregats de capturar-lo. Un dels punts interessants de la pel·lícula serà descobrir com cadascun dels caçadors te un motiu diferent per capturar i matar a Riddick ja sigui per diners o per valiosa informació del seu passat.

Twins Conclusió

Pels que som seguidors d'aquesta trilogia ens omple d'alegria que David Twohy hagi decidit tornar a col·locar a Riddick en el lloc que es mereix al món de la ciència ficció, ja que la segona entrega va decepcionar greument a tots els fans de Riddick y van haver-hi dures crítiques cap a la pel·lícula, que nosaltres creiem eren merescudes. Amb aquesta tercera entrega esperem poder oblidar la segona i tornar a passar-nos-ho bé un altre vegada al cinema, disfrutant de l'escènica que tan va captivar amb Pitch Black.

Andrea i Carla Cenzano

El CulinAri

Aquest primer mes de Crappyty Fair no ens complicarem gaire; us porto una recepta fàcil i ràpida.

Avui farem galetes de mantega decorades al gust; jo les he decorat amb fondant i pintura alimentària, però a les botigues de cuina trobareu infinitat d'ingredients i altres varietats decorar galetes.

Agafem el devantal i comencem!

1. Desfem la mantega al microones perquè ens costi menys treballar la massa i l'afegim en un bol juntament amb el sucre glas. Ho batrem tot bé i seguidament afegirem l'ou. A qui ja va a gustos, hi ha a qui li agrada embrutar-se i treballar la massa amb les mans o bè utilitzar la batidora.

2. Ara és el moment d'afegir l'extracte de vainilla (es pot utilitzar extracte de qualsevol sabor). Afegirem la farina i la sal poc a poc mentre ho barregem tot molt bé (ha de quedar una pasta homogenia).

3. Tapem el bol amb paper film i ho reservem a la nevera un parell d'hores, d'aquesta manera després serà més fàcil de treballar la massa i donar la forma que vulguem.

4. Passades les dues hores, pre-escalfem el forn a 180° amb ventilador. Damunt d'una superfície prèviament enfarinada, aplanem la massa amb un rodet de cuina i tallem les galetes al nostre gust (han de tenir un gruix aproximat de 6 o 7 milimetres), no creixen ni s'inflen massa, però sí una miqueta.

5. Col·locarem les galetes a la safata del forn amb paper per fornejar durant uns 14 o 16 minuts (depèn de la mida de les galetes). Quan comencin a dorar-se les vores, és que les galetes ja són apunt! (la bona oloreta que fan també vostre galetes (també ajuda a detectar-ho).

6. És hora de decorar! Aquí podeu fer volar la vostra imaginació. Jo he preparat unes galetes "The Crappy Hour" obviament, però només cal que trebal·leu el fondant damunt d'una superfície llisa amb sucre glas espolvorat perquè no s'hi enganxin i a partir d'aquí li podeu donar les formes i fer-hi els dibuixos que vosaltres vulgueu.

Sigueu creatius i no tingueu por de fer-ho malament! Així és com més se n'aprén!

Podeu enviar-nos fotos de les vostre galetes (també ens podeu enviar les galetes si voleu).

Ens veiem el mes que ve.

Ariadna Teixidó

Ingredients

200g de mantega sense sal

1 culleradeta de vainilla

1 culleradeta de sal

170g de sucre glas

300g de farina

1 ou

ràdio corbera 107fm

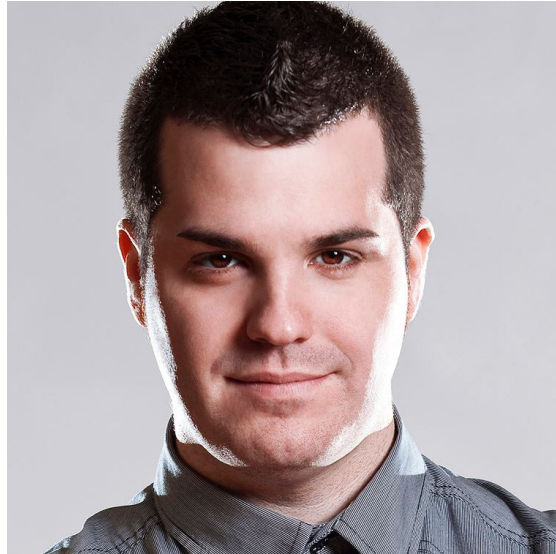

L'entrevista

MIKE T

Miquel Triadó nascut a la ciutat de Figueres (Girona) el 12 de novembre de 1985. Inicia la seva etapa radiofònica als 15 anys a Ràdio Vilafant on es dedica a gravar pautes nocturnes. I un any més tard crea un dels seus programes més característics: "In SESSION", amb el millor de la música Dance, Progressive i Makina. Mes tard presenta també "Moguda Ràdio Show" de la mà de Sak Noel.

Destaquem les seves col·laboracions a "Top Dance amb Dj Jose" i "Dance Party amb Dj Son1c (Loca FM)".

En quin moment decideixes donar un pas endavant i iniciar-te en el món de la música i la ràdio, en aquest cas a Ràdio Vilafant? Era molt jovenet. De petit sempre havia escoltat la ràdio, i se'm va oferir la possibilitat d'entrar a Ràdio Vilafant. Amb por d'entrar a un món nou però amb moltes ganes i il·lusió vaig decidir tirar-ho endavant. I és una de les millors decisions que he pres en la meua vida. Ho dec tot a la ràdio.

El fet de començar en el món de la ràdio amb un programa realitzat per tu mateix et va ser fàcil? Sí. De fet vaig estar un temps de prova i de formació, però el punt a favor de les emissores locals és que tens molta llibertat per fer els teus propis programes. Em van acceptar la proposta ràpidament i de mica en mica vaig anar evolucionant-la.

A Ràdio Vilafant vas compartir espai amb Sak Noel. La vostra relació va més enllà del món radiofònic i musical? Actualment encara compartiu aquesta relació com en els inicis? De fet he compartit amb en Sak moltes aventures. Ens vam conèixer gràcies al programa de ràdio, i durant 3 o 4 anys a nivell radiofònic teníem relació d'entrevistes. Fora de la ràdio evidentment teníem una bona relació d'amistat. Després d'aquest temps vam iniciar el Moguda

Radio Show, programa que compartíem i amb el que passàriem moltes tardes/vespres divertides. Desgraciadament i per sort per ell, en Sak el tenim recurrent mon i no ens veiem tant. Però quan està per aquí sempre aprofitem per sopar junts i parlar de les nostres vides. Puc assegurar al 100% que en Sak és d'aquelles persones que no se l'ha menjat la fama. Ha estat, segueix i seguirà sent un gran amic.

Has col·laborat amb el grup Flaix, has actuat dins festivals de renom, però, quin seria el teu millor moment dins del món de la música? Sempre hi ha grans moments que recordar. Recordo molt bé la època de festivals com el Moguda Dance Festival (Italodance). No em vull quedar amb cap en concret, crec que de tot arreu sempre hi ha coses que recordar.

El poder arribar a aquesta magnitud dins del món de la producció musical t'ha estat fàcil? En algun moment vas veure que poder no era el millor camí per al futur? Res és fàcil. Porto treballant en el món de la música aproximadament uns 12 anys. I puc assegurar que hi ha moments que ho deixaries tot, però la constància farà que algun dia tinguis l'oportunitat de demostrar les teves qualitats.

Els teus dos temes de més renom ("This is the night" i "Feel the sound") estan realitzats amb la cantant romanesa d'origen libanès Rawanne. El fet de col·laborar amb una cantant estrangera t'ha fet aconseguir ressò fora de casa nostra? En certa manera. Els temes han estat llicenciats a fora del país, i segurament on més han funcionat a part d'aquí és a Rumania, però tampoc he notat un ressò molt exagerat. Puc donar l'anècdota d'un cantant d'Estats Units que es va oferir per gravar alguna producció amb ell arrel del "This is the night".

Vas iniciar-te al món del discjokeing amb el sobrenom de "DJ Barbas". Per què aquest nom i el canvi a MikeT? És una història llarga. Resumint tot va començar com una broma de "xat". Fa molt temps el director de l'institut on estuviada li deien "Dj Barbas". Per fer la broma em vaig posar aquest nom per el xat, i se'm va anar quedant. La gent em coneixia amb aquest nom i el vaig mantenir durant molts anys. El decidir dedicar-me més professionalment al món musical, i també al fer una mica el canvi d'estil vaig pensar en buscar un nom més seriós.

Sabem que col·labores a altres mitjans com "digital hits". És molt diferent treballar a un plató de televisió que a un estudi de ràdio? Si haguessis d'escollir, amb quin dels dos et quedaries? És molt diferent. La ràdio no es veu, i és molt més senzill poder tenir les coses preparades. En la televisió has de ser més natural, més tu. I els que som vergonyosos, sincerament ens costa. Si hagués d'escollir evidentment em quedava amb la ràdio. Soc i seré home de ràdio tota la vida.

Les seves produccions més importants són In Session Vol.2 (Fight, Magik Feelings i Mobase), In Session Vol.3 (Enjoy the oldschool), In Session Vol.4 (Ràdio Time), Dj Barbas feat. Ivette - Another Way, Dj Barbas feat. Ivette - Rock the party, Dj Barbas presents. Insession - Hurry Up! i Dj Barbas presents. Insession - Legend.

Entre les seves sessions i festivals destaquen: "La Lluna Empuriabrava (2006)", I Nit Fosca @ La Canya (2008) "I Moguda Dance Festival (Millennium 2009)", "II Nit Fosca @ La Canya (2009)", "II Moguda Dance Festival (Millennium 2010) "I Festa In Session (Millennium 2010) "I Discoteca i Love Fata," III Moguda Dance Festival (Millennium 2011) "I People by Catedral (2011) i "IN SESSION The Last Edition (Millennium 2011) "I

Marc Suñe Cebrián

Arctic Monkeys

La història d'Arctic Monkeys s'inicia l'any 2001; on a Sheffield, al bell mig del Regne Unit, els veïns Alex Turner (guitarra) i Jamie Cook (guitarra) decideixen formar una banda de música amb els seus companys d'institut Andy Nicholson (baix), Matt Helders (bateria) i Glyn Jones (vocalista).

Després d'uns mesos composant les primeres cançons, Jones deixa la banda per tenir "visions diferents sobre el que era el grup". És llavors quan Turner decideix superar la seva timidesa i convertir-se en el vocalista de la banda.

Van passar anys i assajos fins que finalment, l'any 2003, es donen a conèixer al públic en un concert al pub "The Grapes", a la mateixa Sheffield. A partir d'aquell moment la banda va decidir començar a enregistrar demos a CD's com a regal al públic present, aconseguint que el mateix públic pengés a MySpace els seus temes. Això col·locar Arctic Monkeys al número 1 de les llistes del Regne Unit; agafant per sorpresa a la pròpia banda, que desconeixien per complet que els seus fans havien "ripejat" els seus temes i els hi havia creat una pàgina que els havia fet populars.

ASCENS A LA FAMA

Els concerts i la fama de la banda van anar en augment, de manera que l'any 2005 es llença al mercat el primer Extended Play d'Arctic Monkeys, "Five minutes with Arctic Monkeys"; disc que contenia, entre altres temes, el famós "Fake tales of San Francisco".

A partir dels èxits recollits en diversos concerts i festivals (especialment el festival de Reading), moltes van ser les discogràfiques que es van interessar per signar un contracte amb la banda; tot i que aquesta, en el seu afany de llibertat per compondre allò que volguessin, sense haver de rebre ordres o realitzar canvis a favor del que digués la companyia on haguessin signat, s'hi van negar. Segons afirmacions del propi Alex Turner, el grup no volia rendir-se als capritxos de la indústria.

Mentrestant, l'èxit de la banda anava creixent i creixent, arribant a omplir recintes com el London Astoria. Aquest fet va fer replantejar a la banda el signar amb algun segell discogràfic; posat que donaven per fet que, si havien omplert espais amb tant d'èxit, les discogràfiques no tindrien dret a modificar o realitzar arranjaments sobre cap tema del grup.

"WHATEVER PEOPLE SAY I AM, THAT'S WHAT I'M NOT"

Passat l'èxit d'alguns concerts, la banda finalment va signar amb la discogràfica Domino Records. Aquesta discogràfica els va permetre llençar al mercat diversos senzills, entre ells "Scummy" (actualment titulat "When the sun comes down"). Després de mesos d'enregistraments als "Chapel Studios" de Londres, "Whatever people say I am, that's what I'm not" es va posar a la venda al gener de 2006, aconseguint vendre gairebé 365.000 còpies només en la primera setmana i esdevenint així l'àlbum debut més venut de la història de la música al Regne Unit.

"Whatever people say I am, that's what I'm not" és la carta de presentació al món d'"Arctic Monkeys". Es podria definir aquest àlbum com una muntanya russa musical, una combinació entre ritmes frenètics i no sempre harmònics (com en temes com "When the sun comes down"), amb d'altres més relaxats (com "Riot van" o "Mardy Bum"). Dona la sensació que la banda anava a la recerca de crear la il·lusió de descontrol i caos, barrejant temes rock amb marcats riffs de guitarra com "Fake tales of San Francisco" amb d'altres més punk com "Still take you home". La guitarra és la clara protagonista del disc, tot i que no existeixen gairebé solos de guitarra, lloc que ocupen altres riffs per a realitzar transicions durant les cançons. Tot i haver triomfat temes com "When the sun comes down", existeixen d'altres que es podrien considerar de més qualitat, com "Red light indicates doors are secured"; un tema on trobem bons riffs de guitarra, unes més que correctes transicions entre els diferents punts del tema, i a on trobem que no existeixen instruments que es vulguin fer destacar sobre la resta (a diferència d'altres cançons com "The view from the afternoon", on la bateria en ocasions arriba a tapar a la guitarra).

Sigui com sigui, aquest disc va ser un èxit total, aconseguint portar de gira a Arctic Monkeys per Regne Unit i Amèrica. Aquest fet va causar fatiga i esgotament al baixista Andy Nicholson, provocant la seva marxa sobtada de la banda. Tot i això, la banda no va decaure i ràpidament es va buscar un substitut per a ocupar la vacant de Nicholson. L'escollit va ser Nick O'Malley, fins a aquell moment baixista de "Derock".

**el millor
indie-rock
dintre del
"Post Punk
Revival"**

ReyradioactiveBio

FAVOURITE WORST NIGHTMARE

Després de diversos concerts i d'adaptar a O'Malley a la banda, Arctic Monkeys va començar a treballar en el que seria el seu nou àlbum. Poc a poc van anar presentant singles nous, com a tast del que venia després. El senzill "Leave before the lights come on" va ser presentat en societat al 2006. Finalment, a l'abril de 2007 es llença al mercat "Favourite worst nightmare", un àlbum que ràpidament es va situar al capdavant de les principals llistes de vendes a Regne Unit i als EUA.

"Favourite worst nightmare" segueix molt en la línia de "Whatever people say I am, that's what i'm not", tot i que trobem petits matisos al llarg de l'àlbum. Trobem que aquest treball comença a abandonar la mescla entre rock i punk de l'anterior disc per endinsar-se de ple en el punk, amb una acceleració del ritme, un embrutiment del so de la guitarra (destacable en la cançó "Brainstorm"), i una certa altivesa al cantar certes lletres (com a "Teddy Picker"). Segueix destacant, com al seu anterior treball, els riffs de guitarra, les pauses abruptes per a crear segons de silenci i la barreja de melodies amb ritmes de bateria que creen altre cop la sensació de caos. Tot aquest pastís de caos musical queda adornat amb unes lletres combatives i carregades de crítica cap als poders, convidant a la revolució social.

HUMBUG

El tercer àlbum d'estudi de la banda va començar a germinar a inicis del 2008, a casa de Tuner. Després de treure a la venda alguns senzills i l'enregistrament del concert realitzat a la sala Apollo de Manchester, l'estiu de 2009 surt a la venda "Humbug", tot i que no té l'acollida que s'esperava.

Potser els fans d'Arctic Monkeys esperaven droga dura? Més canya que els anteriors treballs?

"Humbug" és un treball amb uns ritmes més lents i foscos, allunyant-se del punk i fins i tot del rock al que tenien acostumat al públic. Aquesta deriva fa recordar d'altres aventures fetes per bandes coetànies a aquesta, com el viatge de The Killers amb el seu "Battleborn" o els experiments de The Strokes en temes del seu últim àlbum com "Machu Pichu". Ritmes apagats, melodies tristes i proves en alguns temes que s'apropen a la música psicodèlica d'altres artistes com Mike Olfield (especialment a temes com "Crying lightning"). El contrapunt a tot això ho trobem en alguns moments de temes com "Pretty Visitors", on podem escoltar riffs que van definir en el seu moment a la banda i queden, en aquest àlbum, relegats a un segon pla per a aquells nostàlgics dels seus inicis.

SUCK IT AND SEE

Com que amb "Humbug" no va despertar gaire l'entusiasme del públic, Arctic Monkeys va anunciar que no es seguiria fent gira amb aquest àlbum. Per a compensar als fans, la banda va anunciar l'inici de la composició de nous temes i de l'enregistrament d'un nou àlbum, el que seria ja el quart treball d'estudi dels de Sheffield.

Finalment, al juny de 2011, apareix al panorama musical "Suck it and see", un disc més mogut que l'anterior treball, però més lent que els primers àlbums de la banda. A "Suck it and see" podem gaudir d'un retrobament del grup amb el rock més clàssic, amb una bateria més relaxada i unes melodies que en ocasions arriben a recordar a Lenny Kravitz (especialment al tema "Brick by brick"). Pel que fa a Alex Turner, els temes que canta són amb una veu apàtica (no altiva com a altres treballs), tot i que en certs temes es desprèn un cert sentimentalisme, com a "Piledriver Waltz". També podem trobar unes intromissions de la banda en altres estils com el space rock, sempre capitanejat i referenciat per Muse. Un exemple del que estem dient és pot comprovar al tema "She's thunderstorms", on es fan servir melodies pròpies del piano a la guitarra.

Malgrat tot això, en línies generals, el disc segueix l'estil propi de la banda, respectant els riffs de guitarra i realitzant marques de la casa com la parada en sec a mitja cançó per a prosseguir passats uns 2 segons.

AM

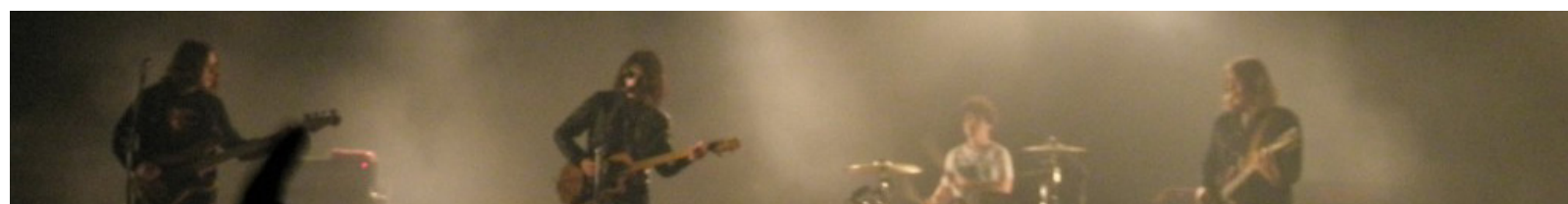
Finalment arribem al present, a la tardor de 2013, época on Arctic Monkeys presenta el que, de moment, és l'últim treball d'estudi de la banda, "AM". Aquest treball el podríem catalogar com l'àlbum més transgressor sent fidel a la línia d'Arctic Monkeys, posat que inclou novetats i innovacions, però ens presenta un format semblant al de treballs anteriors.

Troblem a "AM" un retrobament amb la guitarra pura, amb uns bons ritmes i melodies de guitarra, però deixant també protagonisme al baix. Trobem també com Alex Turner cada cop es mostra menys apàtic i més sentimental al cantar, així com la inclusió d'instruments més melòdics com el piano o la guitarra acústica. També trobem innovacions en la inclusió d'altres elements com el sintetitzador (prou present a temes com "R U mine?"), barrejat amb ritmes bruts de guitarra. El costat més cool de la banda ho trobem al tema Mad Sounds, on amb una certa altivesa el cantant sembla transportar-nos en un viatge musical cap una altra dimensió. Aquest tipus de melodies i ritmes de guitarra i piano, combinat amb una bateria suau, ens recorda en ocasions a altres bandes no tan llunyanes de les nostres fronteres, com la extingida The Sunday Drivers.

EN CONCLUSIÓ

Arctic Monkeys no és una banda recomanable per a aquells que us iniciu en l'indie, posat que si escolteu alguns dels seus treballs probablement no us agradin. Arctic Monkeys és d'aquells grups que s'han d'escoltar diversos cops les cançons per a arribar a gaudir-lo, ja sigui per les seves cançons estridents, per les seves lletres amb un contingut de crítica social elevat, o per tot el contrari; cançons lentes que no sembla que acabin d'encaixar als àlbums, però que acaben donant el contrapunt als treballs. En resum, Arctic Monkeys és diferent, però bo.

Alberto Rey

CRAPPYTY
FAIR